

Szustek

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

JAWNE

~~niepublikowane~~

~~ROUTINE~~

Egz. Nr1

TEZY DO SYMPOZJUM NAUKOWEGO

na temat:

**WALKA LOTNICTWA I WOJSK
LĄDOWYCH O LOKALNE PANOWANIE
(PRZEWAGĘ) W POWIETRZU**

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG
Akademia Sztabu Generalnego WP

Nr. o. k. _____

43594

WARSZAWA

MARZEC

1979

Szustek

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

JAWNE

~~SECRET~~

~~ROUTINE~~

Egz. Nr 1

TEZY DO SYMPOZJUM NAUKOWEGO

na temat:

**WALKA LOTNICTWA I WOJSK
LĄDOWYCH O LOKALNE PANOWANIE
(PRZEWAGĘ) W POWIETRZU**

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
A. Mickiewicza 25-26 Warszawa

Nr. 43594

43594

WYDZIAŁ WOJSK LOTNICZYCH I OPK

JAWNE

PODSTAWA
Ustawa z dnia 22 stycznia 1969 roku
art. 66 ust. 2
(Dz. Urz. P. Nr 11 poz. 66)
podpis

~~SECRET~~
~~SECRET~~
~~SECRET~~

Egz. nr ... 1

PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

T E Z Y

DO SYMPOZJUM NAUKOWEGO

na temat:

"WALKA LOTNICTWA I WOJSK LĄDOWYCH O LOKALNE PANOWANIE
/PRZEWAGĘ/ W POWIETRZU".

BIBLIOTEKA NAUKOWA ISG WP

Dział Zbiorów Specjalnych

Nr. egz.:

43594

Problemy walki o lokalne panowanie /przenagę/ w powietrzu wystąpiły z pełną ostrością w ćwiczeniu "LATO-78". Omawiając to ćwiczenie członek Biura Politycznego, minister Obrony Narodowej, gen. brygadier w stopniu JARUZELSKI stwierdził: "Przez całe ćwiczenie przejawiał się wyraźnie problem walki o panowanie w powietrzu. Przy tym potencjał przeciwnika dawał mu szanse panowania w powietrzu np. w dłuższych przedziałach czasowych". W ćwiczeniu tym wystąpiła więc niezwykle złożona sytuacja powietrzna, w wyniku której wojska frontu zmuszone były do prowadzenia operacji zaczepnej w warunkach braku ciągłego operacyjnego panowania w powietrzu.

Wnioski z tego ćwiczenia zainspirowały konieczność głębszego zajęcia się problematyką walki o lokalne panowanie /przenagę/ w powietrzu. Problematyka ta znalazła swój wyraz w rozkazach ministra Obrony Narodowej i dowódcy Wojsk Lotniczych do szkolenia wojsk w 1979 r.

Mamy już za sobą wstępne badania i opracowany zarys teorii problemu przedstawiony w materiale na temat: "Problemy prowadzenia walki o lokalne panowanie w powietrzu w operacji zaczepnej frontu", który stanowił podstawę wyjściową do opracowania niniejszych tez i może służyć jako pomoc w przygotowaniu się do dyskusji. Zostały też przeprowadzone ćwiczenia związane z tą walką. Zaisztowały więc warunki do zorganizowania sympozjum na temat: "Walka lotnictwa i wojsk lądowych o lokalne panowanie /przenagę/ w powietrzu".

Organizowane przez Akademię Sztabu Generalnego /Wydział Wojsk Lotniczych i OPK oraz Wydział Wojsk Lądowych/ przy współpracy z Dowództwem Wojsk Lotniczych sympozjum ma na celu skonfrontowanie poglądów na samą istotę pojęcia walki o lokalne panowanie /przenagę/ w powietrzu oraz na organizację działań i użycie w tej walce lotnictwa i wojsk lądowych. Uzyskane w ten sposób opinie, obok wniosków z ćwiczeń posłużą, jako materiał dla opracowania teorii walki o lokalne panowanie /przenagę/ w powietrzu w operacji zaczepnej frontu.

Poniżej zostały przedstawione podstawowe tezy których przedyskutowanie, zdaniem organizatorów, posiada szczególne zna-

czenie dla osiągnięcia założonych celów symposium.

1. Pojęcia lokalne panowanie /przewaga/ w powietrzu i jego zakres

a/ Panowanie, czy przewaga w powietrzu?

Są stosowane dwa terminy dla określenia sytuacji w przestrzeni powietrznej stron: "panowanie w powietrzu" i "przewaga w powietrzu".

W Związku Radzieckim stosuje się termin panowanie w powietrzu, pod którym rozumie się: "taką sytuację w przestrzeni powietrznej stron, powstałą w wyniku aktywnych działań wszystkich rodzajów sił zbrojnych, w tym przede wszystkim sił powietrznych i wojsk OPK, w której własne lotnictwo dysponuje inicjatywą i jest zdolne narzucić swoją wolę przeciwnikowi. W czasie posiadania panowania w powietrzu własne wojska lądowe, marynarka wojenna i siły powietrzne mają możliwość wykonania powierzonych im zadań, nie napotykając silnego przeciwdziałania ze strony lotnictwa i naziemnych środków OPL przeciwnika"^{1/}

W naszej literaturze stosowano dwa terminy: panowanie w powietrzu definiowane podobnie jak w ZSRR i przewaga w powietrzu.

Mała Encyklopedia Wojskowa zawiera następującą definicję hasła przewaga w powietrzu: "Większa liczba /przewaga ilościowa/, lepsze typy samolotów wojskowych i lepszy personel latający /przewaga jakościowa/ znajdujące się w posiadaniu jednej ze stron walczących, umożliwiające uzyskanie powodzenia w działaniach. Posiadanie przewagi w powietrzu jest podstawowym warunkiem panowania w powietrzu"^{2/}.

Jak wynika z przebiegu drugiej wojny światowej, posiadanie przewagi w powietrzu nie rozstrzygało o panowaniu w powietrzu. Na przykład w bitwie o Wielką Brytanię hitlerowskie Luf-

1/ Kurs operatywnego iskusstwa wojenno-wozduesnych sil - uczebnik, wyd. WWA, Monino 1974, s. 71.

2/ Mała Encyklopedia Wojskowa, wyd. MON, Warszawa 1970, t. 2, s. 810.

twaffe, mimo posiadania przewagi w powietrzu /liczebnej i jakościowej/, wskutek błędnych decyzji swego dowództwa nie zdołała wynalzczyć panowania w powietrzu. W rezultacie poniosła ogromne straty /ogółem 1733 samoloty wobec 733 samolotów brytyjskich/ i została zmuszona do przerwania prowadzonej operacji powietrznej^{3/}.

W świetle powyższego, powstają dwa pytania:

1. Czy celem walki o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu jest uzyskanie przewagi ilościowej, czy też doprowadzenie do takiej sytuacji powietrznej, w której własne wojska lądowe i lotnictwo będą miały możliwość wykonania postawionych im zadań, nie napotykając silnego przeciwdziałania ze strony lotnictwa i naziemnych środków OPL nieprzyjaciela?
2. Jaki stosować termin: lokalne panowanie w powietrzu, czy lokalna przewaga w powietrzu?

b/ Zakres lokalnego panowania /przewagi/ w powietrzu?

W naszej literaturze wojskowej^{4/} są stosowane następujące określenia charakteryzujące stopnie /zakres, skalę/ panowania w powietrzu:

- strategiczne panowanie w powietrzu;
- operacyjne panowanie w powietrzu;
- taktyczne panowanie w powietrzu.

Przez strategiczne panowanie w powietrzu rozumie się uprzywilejowaną sytuację własnego lotnictwa w przestrzeni powietrznej jednego lub kilku przyległych TDW, utrzymywaną w trakcie trwania całej operacji strategicznej^{5/}.

Operacyjne panowanie w powietrzu to z kolei uprzywilejowana sytuacja własnego lotnictwa w przestrzeni powietrznej jednego lub kilku przyległych kierunków operacyjnych TDW, utrzymy-

3/ Tamże, t.1 s.152.

4/ Tamże, t.2 s.563

5/ Kurs operatywnego iskuetwa wojenno-wozduusznych sił.s.73.

wena w okresie trwania całej operacji.

Taktyczne panowanie w powietrzu - to panowanie w powietrzu zdobyte w niewielkim rejonie i na krótki okres, niezbędny do wykonania zadania przez związki taktyczne lub oddziały różnych rodzajów sił zbrojnych^{6/}.

Strategiczne panowanie w powietrzu znacznie wykracza poza ramy operacji frontowej. W związku z tym, możemy go pominąć w dalszych rozważaniach. Natomiast dwa pozostałe stopnie panowania w powietrzu, ze względu na zakres prowadzonej walki, wiążą się dość ściśle z tematem sympozjum.

Z definicji "operacyjne panowanie w powietrzu" wynika, że zakres prowadzonej walki powinien zapewnić to panowanie nie mniej niż w całym pasie frontu i na czas trwania operacji frontowej. Z kolei walka o taktyczne panowanie w powietrzu ma zapewnić panowanie jedynie w niewielkim rejonie i na krótki okres czasu. Pomiędzy obu tymi pojęciami istnieje znaczna rozpiętość, sugerująca celowość wprowadzenia pośredniego stopnia panowania w powietrzu. Może bowiem zaistnieć sytuacja, w której przeciwnik przechwyci panowanie w powietrzu, a posiadane przez front siły i środki nie pozwolą na jego odzyskanie w całym pasie działających frontu i na czas trwania operacji. W tym wypadku zaistnieje konieczność zdobycia panowania w powietrzu w znacznie mniejszym zakresie, na przykład jedynie na głównym kierunku uderzenia frontu oraz w szczególnie ważnych okresach operacji zaczepnej frontu, takich jak: wprowadzenie do bitwy drugiego rzutu frontu, forenowanie szerokiej przeszkody wodnych, odparcie przeciwnika itp. Nie będzie to więc ani operacyjne, ani taktyczne panowanie w powietrzu, a pośredni stopień tego panowania. Ten stopień może być nazwany lokalnym panowaniem /przewaga/ w powietrzu.

W świetle powyższego, proponuje się przedyskutowanie w trakcie sympozjum następujących zagadnień:

1. Co rozumieć pod pojęciem "lokalne panowanie /przewaga/ w powietrzu?"

6/ -----
Tamże

2. Jaka powinna być definicja lokalnego panowania w powietrzu?

2. Formy, sposoby i właściwości działań armii lotniczej w walce o lokalne panowanie w powietrzu.

W walce o panowanie w powietrzu są stosowane przez lotnictwo dwie podstawowe formy:

- operacje powietrzne;
- działania bojowe.

W radzieckiej literaturze wojskowej w następujący sposób definiuje się pojęcie operacji powietrznej: "Operacja powietrzna prowadzona w celu rozgromienia /osłabienia/ zgrupowań lotniczych przeciwnika, to uzgodnione i wzajemne powiązanie co do celu, miejsca i czasu działania bojowe lotniczych związków operacyjnych i taktycznych, przeprowadzane według jednolitego zamiaru i planu oraz skierowane na zdecydowane rozgromienie podstawowego zgrupowania lotniczego i zniezczenie w krótkim czasie raketowo-jądrowych środków przeciwnika, a także na osłabienie jego środków OPL^{7/}.

Z kolei działania bojowe są prowadzone w ramach operacji innych rodzajów sił zbrojnych i polegają na wykonywaniu jednoczesnych lub kolejnych działań zgodnie z planami tych operacji^{8/}.

W materiałach tych^{9/} stwierdza się, że armia lotnicza w walce o operacyjne panowanie w powietrzu może stosować obie formy działań. Powstaje natomiast pytanie, czy w walce o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu także powinny być stosowane te obie formy?

Oprócz powyższych form, lotnictwo może stosować następujące trzy sposoby działań bojowych:

- zmasowane uderzenia;
- działania urzutowane;
- bitwy powietrzne.

7/ Kurs operatywnego искусства wojenno-воздушных сил, s.76,77.

8/ Tamże, s.51

9/ Tamże, s.140.

Zgodnie z literaturą wojskową^{10/} zmasowane uderzenia, to całokształt wzajemnie powiązanych działań lotniczych związków operacyjnych i taktycznych, wykonywanych według jednolitego zamiaru na podstawowe obiekty zgrupowania lotniczego przeciwnika.

Działania urzutowane, są to jednoczesne lub kolejne uderzenia, wykonywane przez związki taktyczne, oddziały i pododdziały lotnicze w przerwach pomiędzy zmasowanymi uderzeniami na nomo wykryte ważne obiekty zgrupowania lotniczego, środki rakietowo-jądrowe i obiekty systemu OPL przeciwnika.

Bitwa powietrzna z kolei, jest to całokształt jednoczesnych grupowych walk powietrznych prowadzonych według jednolitego zamiaru i planu w celu zadania rozstrzygających strat głównym siłom zgrupowania lotniczego przeciwnika znajdującego się w powietrzu.

Każdy z powyższych sposobów działań ma swe wady i zalety. Na przykład, zmasowane uderzenia mogą doprowadzić do szybkiej zmiany sytuacji w przestrzeni powietrznej, wymagają jednak użycia znacznych sił armii lotniczej, co nie pozostanie bez wpływu na możliwości wsparcia lotniczego wojsk lądowych. Wydaje się więc celowe przedyskutowanie zalet i wad powyższych sposobów działań oraz określenie zakresu stosowania tych sposobów w walce o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu.

Warunki działań armii lotniczej w walce o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu będą się niewątpliwie znacznie różniły, od warunków istniejących w operacji powietrznej prowadzonej w celu rozgromienia /osłabienia/ zgrupowań lotniczych nieprzyjaciela, ponieważ między innymi:

Po pierwsze - w toku operacji zaczepnej frontu odległości między rejonami bazowania naszego lotnictwa i lotnictwa przeciwnika mogą zmaleć, ze względu na systematyczne przebazowywanie jednostek lotniczych w ślad za nacierającymi wojskami. Ma to istotne znaczenie z uwagi na ograniczone taktyczne promienie działania naszych samolotów.

^{10/} Tamże, s. 78.

Po drugie - w wyniku uderzeń naszego lotnictwa na lotniska przeciwnika w ramach operacji powietrznej na TDW szereg jego lotnisk stałego bazowania nie będzie się nadawało do prowadzenia z nich działań. W związku z tym, lotnictwo przebazowywane z innych rejonów lub w ramach narastania sił, zmuszone będzie do bazowania na lotniskach bez schronów dla samolotów, co wywrze wpływ na możliwości bojowe naszego lotnictwa.

Po trzecie - w ramach operacji powietrznej w znacznym stopniu naruszony będzie system strefowej obrony powietrznej nieprzyjaciela. Związek to możliwości pokonywania obrony przeciwlotniczej przeciwnika przez nasze lotnictwo.

Te i inne warunki wpłynę na właściwości działań armii lotniczej podczas wykonywania zmierzonych uderzeń, oraz prowadzenia działań wrzutowanych i bitew powietrznych.

W świetle powyższego nasuwają się trzy następujące pytania:

1. Czy w walce o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu mogą być prowadzone przez armię lotniczą operacje powietrzne?
 2. Zakres stosowania poszczególnych sposobów działań bojowych przez armię lotniczą w walce o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu?
 3. Właściwości działań bojowych armii lotniczej w walce o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu w porównaniu do działań w operacji powietrznej prowadzonej w celu zdobycia panowania w powietrzu na TDW?
3. Wojska lądowe w walce o lokalną przewagę w powietrzu

Walka o lokalną przewagę w powietrzu stanowi jeden z zasadniczych elementów integrujących wspólne działania bojowe lotnictwa i wojsk lądowych. Posiada ona charakter działania systemowego, w którym uczestniczą wszystkie rodzaje wojsk i sił zbrojnych.

Wymalczanie bowiem lokalnej przewagi w powietrzu zapewnia wojskom lądowym możliwość zrealizowania celu walki, bitwy lub operacji kosztem najmniejszych strat własnych.

W Rozkazie Ministra Obrony Narodowej do szkolenia sił zbrojnych w roku 1979 zostało na ten temat sprecyzowane m.in. następujące zadanie:

"Wymagać od dowódców i sztabów ogólnowojskowych szczególne operacyjnego organizowania działań bojowych na rzecz zapewnienia lokalnej przewagi w powietrzu. Angażować szerzej do tego celu, zwłaszcza wojska raketowe i artylerię, siły i środki walki radioelektronicznej oraz grupy rajdowe i specjalne".

Możliwości wojsk lądowych w tym zakresie są znaczne. Wymaga to tylko selektywnego określania obiektów w ugrupowaniu wojsk nieprzyjaciela do zniszczenia lub obezwładnienia. Będą to przede wszystkim te obiekty, których zniszczenie lub obezwładnienie zmniejszy aktywność lotnictwa nieprzyjaciela oraz naruży jego system obrony przeciwlotniczej, zdeorganizuje jej skuteczność, zapewni większą swobodę działania własnemu lotnictwu.

Oprócz aktywnej walki z nieprzyjacielem ogromnie ważnym zadaniem wojsk lądowych na rzecz wywalczenia lokalnej przewagi w powietrzu będzie niszczenie samolotów nieprzyjaciela na lotniskach, opanowywanie lotnisk i odcinków autostrad przydatnych do lądowania lotnictwa oraz zapewnienie własnemu lotnictwu "zielonego światła" na drogach przegrupowania rzutów naziemnych.

Szczególnie wysokiej rangi walka o lokalną przewagę w powietrzu nabiera w okresach:

- a/ zajmowania przez wojska lądowe rejonów wyjściowych;
- b/ wchodzenia do bitwy zgrupowań uderzeniowych i wprowadzenia do bitwy drugich rzutów;
- c/ przełamania obrony nieprzyjaciela zwłaszcza w zwalczaniu jego obrony przeciwpancernej działającej ofensywnie;
- d/ odparcia przeciwuderzeń nieprzyjaciela;
- e/ forsowania z mazu szerokiej przeszkód wodnych;
- f/ okrążania i likwidacji okrążonych zgrupowań;
- g/ wysadzenia desantów operacyjnych i taktycznych wojsk nieprzyjaciela.

W walce o lokalną przewagę w powietrzu przewiduje się określanie konkretnych zadań przede wszystkim dla: wojsk rakietowych i artylerii, OPL, wojsk inżynierskich, sił i środków walki radioelektronicznej, lądowo-powietrznych zespołów uderzeniowych, taktycznych desantów śmigłowcowych, grup specjalnych, oddziałów wydzielonych. Zadania o szczególnym charakterze na rzecz walki o lokalną przewagę w powietrzu będą miały zgrupowania uderzeniowe wojsk pancernych i zmechanizowanych. Zwłaszcza ich szybkie i zdecydowane rozwijanie działań zaczepnych przy skutecznym wsparciu lotnictwa i śmigłowców szturmowych. Wysoką rangę nadaje się również aktywnemu zwalczaniu sił i środków rozpoznania nieprzyjaciela, w tym i na rzecz zapewnienia lokalnej przewagi w powietrzu.

Udział różnych rodzajów wojsk i stosowanie wielu form działań bojowych w walce o lokalną przewagę w powietrzu wymaga precyzyjnej organizacji współdziałania. Mówił na ten temat Minister Obrony Narodowej podczas omówienia ćwiczenia "LATO-78" stwierdzając m.in.: "Ćwiczenie uwytkliło dobitnie znaczenie współdziałania lotnictwa z wojskami lądowymi. Znalazło to bogaty wyraz podczas wprowadzania do bitwy pierwszego rzutu frontu. Wojska tego rzutu wprowadzane do bitwy częściami bez dostatecznego silnego wsparcia artyleryjskiego, odczuwały szczególną potrzebę uzgodnionego precyzyjnie, co do miejsca i czasu, wsparcia ogniowego ze strony lotnictwa".

4. Działania bojowe związków taktycznych i oddziałów lotniczych w walce o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu.

W walce o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu niezbędne jest zwalczanie różnorodnych obiektów, takich jak: samoloty na lotniskach i w powietrzu, śmigłowce, pasy startowe, baterie rakiet przeciwlotniczych, posterunki i ośrodki wykrywania, powiadomienia i naprowadzania, stanowiska dowodzenia lotnictwem itp. Część z tych obiektów jest rozmieszczana na znacznej głębokości od przedniego skraju walczących wojsk. Obiekty te, to zazwyczaj cele grupowe, niejednokrotnie rozmieszczone w specjalnych schronach /samoloty na lotniskach/.

Sposób usytuowania w terenie często utrudnia atakowanie ich przez lotnictwo. Cele te są z reguły maskowane. Większość celów odznacza się dużą ruchliwością. Część z nich może prowadzić aktywną walkę z samolotami w powietrzu.

Cele i warunki prowadzenia walki o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu oraz charakter obiektów działań i ich dyslokacja wywierają wpływ na możliwości bojowe i taktykę działań lotnictwa. W odniesieniu do lotnictwa myśliwsko-bombowego, myśliwsko-szturmowego i bombowo-rozpoznawczego na szczególną uwagę zasługuje problematyka związana z wykonaniem zadań na pełny taktyczny promień działania, z pokonywaniem OPL nieprzyjaciela na trasie lotu samolotów i w rejonie celu oraz z atakowaniem różnorodnych obiektów działań.

W zakresie lotnictwa myśliwskiego - zagadnienia związane z równoczesnym działaniem znacznej liczby samolotów /grup/ lotnictwa myśliwskiego podczas odpierania nalotów lotnictwa taktycznego na główne zgrupowanie uderzeniowe frontu w trudnej sytuacji operacyjnej /odpieranie przez wojska lądowe przecinuderzenia, forsowanie przeszkody wodnej itp./. Są też warte rozważenia zagadnienia dotyczące użycia śmigłowców szturmowych do wykonywania zadań bojowych w ramach walki o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu.

W związku z powyższym w trakcie dyskusji proponuje się skupienie głównej uwagi na możliwościach bojowych oraz sposobach działań lotnictwa uderzeniowego, lotnictwa myśliwskiego i śmigłowców szturmowych w walce o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu.

5. Właściwości organizacji walki o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu.

Organizacja walki o lokalne panowanie w powietrzu w skali operacyjnej jest jednym z najważniejszych przedsięwzięć dowództwa i sztabu frontu. Węzłowa rola w organizacji działań na rzecz tej walki przypada dowódcy frontu, ponieważ tylko w jego dyspozycji znajdują się wszystkie potrzebne w tej walce siły i środki i tylko on jest władny decydować o ich użyciu. Konie-

czność systemowego rozwiązywania problemów walki o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu wymaga też jej planowanie przez sztab frontu.

Dowódca i sztab armii lotniczej, jak wykazują wnioski z przebiegu drugiej wojny światowej, odegrają zasadniczą rolę w procesie organizacji walki o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu, bowiem armia lotnicza posiada w swym składzie podstawowe siły i środki niezbędne do prowadzenia tej walki.

Istotna rola w organizacji działań podległych wojsk związanych z walką o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu przypada dowódcom i sztabom armii ogólnowojskowych /pancernych/ oraz związków taktycznych i oddziałów wojsk lądowych i lotnictwa.

Z powyższej problematyki proponuje się przedyskutowanie kompetencji dowództw i sztabów oraz głównych przedsięwzięć związanych z walką o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu organizowanych na szczeblach: frontu i armii lotniczej, armii ogólnowojskowej oraz związku taktycznego i oddziału wojsk lądowych i lotnictwa.

6. Formy i metody szkolenia sztabów i wojsk z problematyki walki o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu

Ostatnie zagadnienie proponowane do dyskusji dotyczy praktycznego wdrażania poglądów teoretycznych związanych z walką o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu w procesie szkolenia wojsk. Z tego zakresu proponuje się przedyskutowanie przede wszystkim:

1. Form i metod szkolenia sztabów z problematyki walki o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu.
2. Metod i treści szkolenia praktycznego załóg różnych rodzajów lotnictwa w świetle wymagań walki o panowanie w powietrzu.

Przedstawione do dyskusji tezy nie obejmują całości problemu problematyki walki o lokalne panowanie /przewagę/ w powietrzu. Skupiono w nich bowiem uwagę jedynie na głównych proble-

mach, których rozwiązanie pozwoli na ukierunkowanie dalszej pracy nad pozostałymi zagadnieniami. Jeżeli zdaniem uczestników symposium jest celowe przedyskutowanie dodatkowych zagadnień, mających cechy problemów głównych, to każda inicjatywa w tym względzie będzie chętnie widziana przez organizatorów symposium.

Mamy nadzieję, że bogate doświadczenia i wysokie kwalifikacje reprezentowane przez uczestników symposium pozwolą w pełni osiągnąć założone cele.

Wydrukowano w 70 egz.
Egz. Nr 1-70 Bibl.Gł.OZS
Wyk. płk Grzęda
Druk D.S. dn.15.03.79 r.
Druk ASG WP nr pf-686/WW

